

Naravno, ovde na delu nije tumačenje nekoga teksta koji pripada dalekom prošlom vremenu, već je tumačenje situacije mišljenja unutar koje se (i) mi, po Hajdegeru, nalazimo.

Nakon samog citata Platonovog *Sofista* sledi Hajdegerovo ponavljanje onoga rečenog u citatu, koje kao ponavljanje za Hajdegera znači učiniti da ono što je bilo rečeno progovori sa značajem i značenjem za sadašnju situaciju mišljenja, ali, mogli bismo reći, da Hajdeger istovremeno pojačava intezitet onoga rečenog. Tako Hajdeger nastoji da Platonovu situaciju mišljenja ponovi pitajući: “Imamo li mi danas neki odgovor na pitanje o onome što zapravo mnimo rečju ‘bivstujući’?” Na šta odmah Hajdeger odgovara odlučno: “Nikako”. Ako nama sadašnjima nedostaje pitanje logično bi bilo nastavlja Hajdeger: “...iznova postaviti *pitanje o smislu bitka*”, ali, Hajdeger na datu očiglednost odgovara pitanjem: “Pa jesmi li, takođe, i danas samo u pometenosti što ne razumemo izraz ‘bitak’?” i odgovara “Nikako.” Dakle, *Bitak i vreme* počinje sa pitanjem upućim nama “savremenima” koji, po Hajdegeru, drže da pitanje o smislu bitka nema potrebe ni postaviti, ali istovremeno i kao onima koji znaju šta znači zapravo pitati uopšteno govoreći.

“Pitanje o tehnici”, “Šta je to - filozofija?”, “Šta je metafizika?”, “Čemu pesnici?”, “Šta se zove mišljenjem?”, “Ko je Ničeo Zaratustra?” itd. - zajedničko ovim Hajdegerovim tekstovima jeste da već samim naslovom ukazuju na značaj, ali i način pitanja. Pitanje i upitanost su teme koje su prisutne unutar Hajdegerovog mišljenja od početka do kraja. Šta uopšte znači pitati? Na kraju krajeva, ko je u pitanju prilikom postavljanja pitanja o? Šta bi značilo to *biti-u-pitanju*? Imali nečeg ili nekog čiji način bića bi bio takav da mu je svojstveno da je u-pitan?

Ništa nije samorazumljivije od konstatacije da mišljenje i pitanje idu ruku pod ruku. Mišljenje se, često se tako misli, očitava u postavljanju pitanja. No, sa Hajdegerom se upravo to da *se često misli* da je mišljenje postavljanje pitanja dovodi u pitanje u svojoj učestaloj samorazumljivosti. Mogli bismo reći da Hajdegerova misao i nije ništa drugo